

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 142/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Vladimírom Milasom, advokátom, Masarykova 13, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/165/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11Co/165/2023. Zároveň žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 1 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu pomerne stroho koncipovanej ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej bola stranou sporu o zaplatenie 21 929 eur s príslušenstvom, ktoré inicioval žalobca 19. decembra 2018 podaním žaloby na Okresnom súde Košice-okolie (ďalej len („okresný súd“). Sťažovateľka v podstatnej časti uvádza, že okresný súd ako súd prvej inštancie v jej veci meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 18C/232/2018 z 21. októbra 2022, ktorým zaviazal sťažovateľku k zaplateniu sumy 6 929 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 20. februára 2018 do zaplatenia (výrok I) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II). Proti predmetnému rozsudku podala 22. novembra 2022 odvolanie (proti výroku I, III a V, pozn.), o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 11Co/165/2023-424 z 29. októbra 2025, ktorý bol sťažovateľke doručený 11. decembra 2025 a nadobudol právoplatnosť 17. decembra 2025.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky smeruje k poukázaniu na neprimeranú dĺžku rozhodovania krajského súdu podanom odvolaní (tri roky), čím došlo k porušeniu sťažovateľkou namietaných základných práv. Porovnávajúc dĺžku konania vedeného pred súdom prvej inštancie (takmer štyri roky), sťažovateľka upriamuje pozornosť na to, že okresný súd vykonával vo veci rozsiahle dokazovanie, realizoval niekoľko pojednávaní a samotná dĺžka konania bola negatívne ovplyvnená aj pandemickým obdobím COVID-19. Zdôrazňuje, že spomínané okolnosti pri rozhodovaní krajského súdu absentovali a aj napriek tomu bola dĺžka napadnutého konania neprimeraná. Vo vzťahu k nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia uvádza, že neprimeraná dĺžka napadnutého konania sa negatívne dotkla majetkovej sféry sťažovateľky, keďže došlo k nárastu príslušenstva (úroku z omeškania) prisúdeného žalobcovi v rozsudku súdu prvej inštancie vo výške 5 % ročne zo sumy 6 929 eur. Uvádza výpočet, ktorým poukazuje na to, že počas 1 115 dní trvania napadnutého konania navýšenie príslušenstva predstavuje 1 059,39 eur, teda 15,30 % prisúdenej sumy.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní z pohľadu neprimeranej dĺžky rozhodovania o odvolaní podanom sťažovateľkou.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza ústavný súd z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

8. Na tomto mieste ústavný súd podčiarkuje jednu zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a to že táto musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Tento názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 165/2021, IV. ÚS 555/2022). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 104/2022, III. ÚS 107/2022, I. ÚS 26/2024), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudky vo veciach Obluk proti Slovenskej republike z 20. 6. 2006, sťažnosť č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

9. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a celého na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu považuje za preukázané, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (11. februára 2026) bolo napadnuté konanie na krajskom súde právoplatne skončené doručením rozsudku č. k. 11Co/165/2023-424 z 29. októbra 2025 sťažovateľke 11. decembra 2025, pričom rozsudok okresného súdu sp. zn. 18C/232/2018 z 21. októbra 2022 tak v časti odvolaním napadnutého výroku I, III a V nadobudol v spojení s rozsudkom krajského súdu právoplatnosť 17. decembra 2025. Právoplatné ukončenie veci je zavŕšením procesu odstránenia právnej neistoty sťažovateľky. Ak teda sťažovateľka predložila ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď jej vec bola na všeobecnom súde právoplatne skončená, bolo objektívne nemožné, aby zo strany krajského súdu dochádzalo k porušovaniu sťažovateľkou namietaných práv.

10. Posúdením uvedeného časového rámca ústavný súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že sťažovateľka podala svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď k porušovaniu namietaných základných práv postupom krajského súdu už nemohlo dochádzať, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

11. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu